

δὲ, ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου, μυκᾶται ἡδέως. Οἱ ἄγριοι μιμοῦνται εἰς τὰς ἱλαστηρίους παιδιάς των τὴν ἄσκησιν ταύτην, ἣν ὀνομάζουσι χορόν τῶν βονάσων.

Ὁ βόνασος ἔχει ἀτάκτους πρὸς μετανάστευσιν καιρούς: οὐδεὶς γνωρίζει ποῦ πορεύεται· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κατὰ τὸ θέρος ἀναβαίνει πρὸς βορρᾶν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Δούλης λίμνης, καὶ συνηντήθη καὶ εἰς αὐτά: ἔτι τὰς νήσους τῆς Πολικῆς θαλάσσης. Ἰσως προσέτι, πορεύεται πρὸς δυσμὰς εἰς τὰς κοιλάδας τῶν Περιπέτρων ὀρέων, καὶ εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Νέου Μεξικῷ, πρὸς μεσημβρίαν. Οἱ βόνασοι τοσοῦσον εἰσὶ πολυάριθμοι εἰς τὰ χλοερὰ πεδία τοῦ Μίσσουρι, ὥστε ὅταν μετανάστεύωσιν, ἡ ἀγέλη αὐτῶν πολλὰς ἡμέρας δαπανᾷ ἐνίοτε ἵνα διέλθῃ, κατὰ σειρὰν βαδίζουσα ὡς ἄπειρος στρατός: τὸ δὲ βᾶδισμά των ἀκούεται εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων, καὶ ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τὰ βήματά των.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐπεξεργάζονται ἄριστα τὸ δέρμα τοῦ βανάσου διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς σημύδας: τὸ δὲ νωτιαῖον ὅσπου τοῦ φανευθέντος ζώου τοῖς χρησιμεύει ἀντὶ ζύστρου. Τὸ κρέας τοῦ βανάσου, κοπτόμενον εἰς εὐρέα καὶ λεπτά τεμάχια καὶ ξηραίνόμενον εἰς τὸν ἥλιον ἢ εἰς τὸν καπνὸν, εἶναι ἡδύτατον· διατηρεῖται δὲ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς χοιρομήριον: αἱ ὕβρι καὶ αἱ γλῶσσαι τῶν δαμάλεων εἰσὶ τὰ ὀρεκτικώτερα τεμάχια ἐσθιόμενα νωπά. Ὁ κόπρος τοῦ βανάσου καίόμενος, παρέχει φλογερὰν ἀνθρακίαν, ἥτις μέγα ἐστὶ καταφύγιον εἰς τὰς σαβάνας, ἐνθα ὑπάρχει ἐλλειψὶς ξύλων. Τὸ ὠφέλιμον τοῦτο κτήνος παρέχει ἐνταύτῳ τὰ ἐδέσματα καὶ τὸ πῦρ τοῦ συμποσίου. Οἱ δὲ Σιούξιοι προμηθεύονται ἐκ τοῦ δέρματός του κλίνην ἅμα καὶ ἐνδυμα. Ὁ βόνασος καὶ ὁ ἄγριος, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζῶντες ἐδάφους, εἰσὶν ὁ ταῦρος καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν· φαίνεται δὲ ὅτι ἀμρότεροι τείνουσι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ὁ μὲν ἵνα γίνῃ οἰκίδιον ζῶον, ὁ δὲ ἵνα πολιτισθῇ.

(Περιήγησις εἰς Ἀμερικὴν).

(chateaubriand).

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

(Συνέχεια. — Ἴδε φυλ. Α΄.)

— Διὰ τίνα αἰτίαν; ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς πλησιάσασα τὴν μητέρα της καὶ ἀτενίσασα αὐτὴν μετ' ἡρεμίας, — ἡρεμίας ἦν ἡ Κ. Λαμβέρτου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολὺ ἀπεῖχε νὰ συμμαρισθῇ, — διὰ τίνα αἰτίαν; ἐρωτᾷτε; Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λαμβέρτος μικρὰν προσοχὴν ἐδίδον εἰς τὸν μεταξὺ μητρὸς καὶ κόρης διάλογον, ἐπὶ ἀντικειμένου ὅπερ ἐθεώρουν ὀλίγης σπουδαιότητος.

— Ἀ! μήτερ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀδελαΐς, ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ, ὁ πόσον περιποιητικὸς, πόσω φιλόφρων, πόσον ἀγαθὸς πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς ἐμέ, ὅλον τὸν καιρὸν καθ' ὃν διετρίψαμεν παρὰ τῷ θεῷ μου. . . .

— Βεβαίως, ἀλλά. . . .

— Ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ, ὅστις μᾶς προσεκάλεσε εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμους ἐορτάς ὅς ἐδωκε κατὰ τὸ θέρος τοῦτο εἰς τὸ ἐν Βλανκμενίλ μέγαρόν του; Δὲν θέλετε. . .

— Δὲν εἶπον ὅτι δὲν θέλω. . .

— Ἰδωμεν, ὑπέλαβεν ὁ Λαμβέρτος ἀποτανθεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του· οὐδόλως θὰ μὲ ἐνοχλήσῃ τοῦτο. Τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας, φίλη μου, μόλις δύο βήματα ἀπέχει τοῦ Βλανκμενίλ. Νομίζω δὲ, ἐάν δὲν ἀπατῶμαι, ὅτι οἱ δύο κῆποι συγγέονται. . .

— Ναὶ, πάτερ μου, συγγέονται.

— Πολὺ καλὰ. — Ἰδοὺ καὶ εἰς προσέτι λόγος. . .

— Ἀλλως τε, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶναι φιλοφροσύνη ὀφειλομένη τῷ Κ. δὲ Γρανβάλ, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς ἥτις ἐφαίνετο μὴ βουλομένη νὰ ἀφήσῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ εὕρωσι λόγους πρὸς ὑπαστήριζιν τῆς γνώμης της. Φιλοφροσύνη ἀπαραίτητος. Μᾶς ἐχόρευσε πόλκα, τὴν μητέρα καὶ ἐμέ, κατὰ τινὰς πρωίας — ὅς τὸ ὁμολογήσῃ αὐτὴ ἡ μήτηρ μου. — Κατὰ τὰς θελκτικὰς ἐκείνας πρωίας, καθ' ὅς δὲν κατεδέχθητε νὰ ἔλθητε οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος ἀγριάνθρωποι ποῦ εἴσθε!

— Ἡμεῖθ' ὅσον ἀπησχολημένοι, παρετήρησεν ὁ Λαμβέρτος, ἐπιδείξας ὅσῃν ἡδύνατο

σοβαρότητα, ὅπως τύχη συγγνώμης παρὰ τῆς κόρης του, διότι δὲν ἐπωφελήθη τοσούτων ω-
ραίων περιστάσεων ὅπως χορεύση καὶ ἐκεῖνος
πόλιν παρὰ τῷ Κ. δὲ Γρανβάλ.

— Ναι, ἐπεῖπε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ
ὁ Γεράρδος, ἤμεθα τόσον ἀπασχολημένοι.

— Ἀλλὰ πάντοτε εἴσθε ἀπασχολημένοι,
κύριοι!

— "Ω! ὦ! εἶπεν ὁ Λαμβέρτος κύψας τὴν
κεφαλὴν. Μήπως ἀπεφάσισε, τώρα, ἡ Κ. Ἀδε-
λαῖς, νὰ ἔλθῃ εἰς ἐρίδας καὶ μεθ' ἡμῶν;

Ἡ κυρία Λαμβέρτου ἐπίστευσεν ὅτι ὁ διά-
λογος οὗτος θὰ ἔληγεν εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις
ἃς ἐξέφερε τῶν χειλέων της μεθ' ὅσης ἡδύ-
νατο ἀπαθείας.

— Θεέ μου! ὑπάγετε εἰς τοῦ Κ. δὲ Γραν-
βάλ, ἀφ' οὗ ἡ Ἀδελαῖς νομίζει τοῦτο ἀπαραί-
τητον.

— "Α! ἐφώνησεν ἡ Ἀδελαῖς χαίρουσα,
ἐνίκησα τέλος πάντων!

— Διότι τὸ θέλει ἡ μήτηρ σου· μὴ λησμο-
νῆς τοῦτο.

— Ἡ μήτηρ μου ὅμως τὸ θέλει, διότι ἔχω
δίκαιον.

— "Ολοι τὸ θέλομεν, ὅλοι τὸ θέλομεν!
ὑπέλαβε καὶ ὁ Γεράρδος. Τὸ ζήτημα ἐλύθη·
δὲν ἔχομέν τι ἄλλο νὰ προσθέσωμεν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ἡ Ἀδελαῖς, μὲ
συγχωρεῖτε!

— "Α! ἐφώνησεν ὁ Λαμβέρτος· ὑπάρχει
λοιπὸν καὶ ἄλλο τι.

Αἰσθημα ἀγανακτήσεως ἀνασταλὲν ὅμως αὐ-
θωρεῖ, συνέπτυξε τὰ χεῖλη τῆς Κ. Λαμβέρτου.

— Ἐχομεν καὶ ἄλλο νὰ προσθέσωμεν,
ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀδελαῖς, δηλ.: εἰς ἐπισκε-
φθῆτε τὸν Κ. δὲ Γρανβάλ. . .

— "Οπερ καὶ ἀπεφασίσθη. . .

— Συγγνώμην, πάτερ μου. "Ελεγον ὅτι
εἰς ἐπισκεφθῆτε τὸν Κ. δὲ Γρανβάλ, εἶναι
πρέπον νὰ τὸν προσκαλέσητε καὶ εἰς τὸν γά-
μον μου.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἠρπάγησαν, αὐ-
τως εἰπεῖν, ὑπὸ τῆς Κ. Λαμβέρτου πρὶν ἐτι-
πέσῃ τοῦ στόματος τῆς κόρης της.

— Ἐν σὺνήθεσ προσκλητήριον, ἀπεκρίθη,
διευθυνόμενον παρ' ἡμῶν πρὸς τὸν Κ. δὲ Γραν-
βάλ, εἶναι νομίζω ἐντὸς τοῦ πρέποντος.

— Ἐν ἀπλοῦν προσκλητήριον;

— Ναι.

— Ἀλλὰ, μήτερ, ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ εἶναι
ἄξιος πλείονος τούτου.

— Ἀναντιρρήτως, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, ἡ
Ἀδελαῖς εἶναι ἐρωτευμένη, εἶναι πλήρης ἐν-
θουσιασμοῦ διὰ τὸν Κ. δὲ Γρανβάλ. Ἐσο ὀλί-
γον ζηλότυπος, Γεράρδε, ἀκούεις; ἔσο ὀλίγον
ζηλότυπος.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος, ἀσπασθεὶς
τὴν χεῖρα τῆς Ἀδελαῖδος, ἐγώ! Ἄλλως τε,
οὐδέποτε εἶδον τὸν Κ. δὲ Γρανβάλ, καὶ ἀγνοῶ
ἂν ᾖ καλὸς ἢ κακός.

— Εἶναι πολὺ καλός, ἀληθῶς, μήτερ;

Ἡ σύγχυσις τῆς Κ. Λαμβέρτου εἰς τὴν
νέαν ταύτην ἐρώτησιν τῆς κόρης της, δὲν τῇ
ἐπέτρεψε νὰ ἀποκριθῇ εἰμὴ διακεκομένως.

— Ναι. . . ναι. . .

— Συμπεριφορὰ ἀρίστη, ἐξηκολούθησεν ἐν-
θουσιωδῶς ἡ Ἀδελαῖς, χωρὶς καὶ νὰ παρατη-
ρήσῃ ἂν οἱ περὶ αὐτὴν συνεμερίζοντο εἴτε ὄχι,
τὸν ἐνθουσιασμόν της, ἀνάστημα στρατιωτικόν,
μύστακες ἐμπνέοντες φόβον. Θαυμάσιος! γοη-
τευτικός!

— Ἀκούεις;

— Ἀκούω.

— Βλέμμα πλήρες ἀγερωχίας, ἐξηκολού-
θησεν ἡ Ἀδελαῖς, ἡδύτητος καὶ μεγαλείου.

— Ἀκούεις πάντοτε;

— Ἀκούω πάντοτε.

— Καὶ τοῦτο δὲν σὲ ταραττεῖ;

— Οὐδόλως μὲ ταραττεῖ.

— Καὶ δὲν σὲ παροργίζει;

— "Οχι· δὲν μὲ παροργίζει πλέον ἢ ὅσον
ἡ ἐφ' ἐνὸς διαβατηρίου σημαίωσις τῶν χαρα-
κτῆρων. Καὶ ὁ Γεράρδος, προσκλίνας ἀπέναντι
τῆς Ἀδελαῖδος, τῇ εἶπε μετὰ μειδιάματος
τοσούτον φυσικοῦ ὅσον καὶ οἱ λόγοι του: Τε-
λειώσατε, σὰς παρακαλῶ, τὸ διαβατήριον, ἢ
μᾶλλον ἅς περαιώσωμεν ὁμοῦ τὴν σημείωσιν
τῶν χαρακτηριστικῶν. — Μέτωπον;

— Εὐγενές καὶ ὠραῖον, ἀπεκρίθη ἡ Ἀ-
δελαῖς.

— Στόμα;

— Ἐξαίσιον.

— Χροιά;

— Ὀχρὰ καὶ ζωηρά.

— Ἀνάστημα;

— Ὑψηλόν, εὐκαμπτον καὶ χαρίεν.

— Χαρακτήρ;

— Ἀξιολάτρευτος.

— Πνεῦμα ;

— Ζωηρόν, ἀφελές, γοητευτικόν.

— "Εστω" ἐψιθύρισε μειδιῶν ὁ Λαμβέρτος καὶ ῥύψας βλέμμα συμπαθείας ἐπὶ τοῦ Γεράρδου. "Εστω ! ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ, ὡς βλέπω, περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ ᾔηται ἀπλούστατα ἄνθρωπος τέλειος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Τόσο μόνον ; εἶπε καὶ ἡ Κ. Λαμβέρτου εἰρωνικῶς, διερχομένη πλησίον τῆς κόρης της.

— "Οχι δὲ, δὲν εἶναι τόσο μόνον, ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφελείας.

— Τί λοιπὸν ἔχομεν εἰσέτι ; ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος, ἐκπληκτὸς ἤδη ἐκ τῶν τοσούτων ἐπαίνων.

— Ὁμολογῶ, ἐψιθύρισε καὶ αὐτὸς ὁ Γεράρδος, ὁμολογῶ . . .

— "Ἰδωμεν, Ἀδελαΐς" εἰπέ μας, διὰ τινων ἄλλων προτερημάτων σκοπεύεις νὰ κοσμήσῃς τὸν εὐτυχῆ τοῦτον Κ. δὲ Γρανβάλ ;

Ἡ Ἀδελαΐς ἀπεκρίθη ἀταράχως.

— Ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ εἶναι εὐπατρίδης εἶναι δηλ. ὑποκόμης δὲ Γρανβάλ.

— Ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ σου εἶναι εὐπατρίδης, ὑπέλαβεν ἡ Κ. Λαμβέρτου μετὰ τόνου, ὅστις ἀντλούμενος τὴν φορὰν ταύτην τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἐκ τῶν πηγῶν τῆς εἰλικρινείας, προὔξεν ἑκπληξὶν ἀπροσδόκητον, ἀπίστευτον, ὑπερβάλλουσιν ἐπὶ τῆς Ἀδελαΐδος, ἥτις καὶ ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

— Ὁ πατήρ μου εἶναι εὐπατρίδης ! ὁ πατήρ μου εἶναι . . . εὐπατρίδης, εἶπε κατ'ἐπανάληψιν ἡ Ἀδελαΐς μετὰ τοῦ ἀφελοῦς τόνου, δι' οὗ ἤθελεν εἶπει ἀπ' εὐθείας καὶ πρὸς τὸν πατέρα της : « Εἰσθε τῷ ὄντι εὐπατρίδης πατέρες μου ; »

Β'.

— Ναί, ὁ πατήρ σου εἶναι εὐπατρίδης, ἐπανελάβετο ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Ἰουλία ! Ἰουλία ! » εἶπε δυσανασχετῶν ὁ Λαμβέρτος, μετὰ φωνῆς ἐκφραζούσης ἐπιπληξίν εἰς ἡν ἡ κόρη του δὲν ἐνείχετο. Διὸ καὶ ἐπανελάβετο αὕτη, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς χαρᾶς της καὶ ἐν τῇ ἐκπλήξει της.

— Ἀδύνατον ! Ὁ πατήρ μου ἄρα εἶναι ὑποκόμης ;

— Ἐτι πλέον,

Ὁ Λαμβέρτος, πειραθεὶς καὶ πάλιν νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν λόγων τῆς συζύγου του, ὤψωσε τὴν φωνήν, καὶ εἶπεν :

— Ἰουλία, τίς ἡ ἀνάγκη ; . . .

Ἀλλ' ἡ σύζυγός του διέκοψεν αὐτὸν, λέγουσα :

— Ὁ πατήρ σου εἶναι κόμης.

— Ἐπροδόθημεν ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος.

— "Ω ! ἐπανελάβετο ἡ Ἀδελαΐς, καὶ οὐδέποτε μοι εἶπατε τοῦτο . . . κόμης ! Εἶναι ἀληθές, πάτερ μου ;

— Ἀφοῦ σοὶ τὸ ἐπιβεβαιῶ . . .

— Ἀλλὰ, μήτηρ μου . . .

— Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά μου, εἶπεν αὖθις καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος ὡς περιμένωμεν.

Ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνανήψῃ τῆς ἐκπλήξεώς της.

— Κόμης Λαμβέρτος ! . . . Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ τίτλος καὶ τὸ ὄνομα δὲν συμβιβάζονται. Κόμης Λαμβέρτος ! ἤχει κακῶς εἰς τὰ ὦτα.

— Ἐχετε δίκαιον· ἀλλ' ὁ πατήρ σου ὀνομάζεται κόμης Λαμβέρτος δὲ Μονβιρόν.

— Τώρα ναί ! ἀξιόλογα ! ἰδοὺ ἐν ἀληθές ὄνομα ! ἰδοὺ εἰς ἀληθῆς τίτλος ! Λαμβέρτος δὲ Μονβιρόν ! ὠραῖον, καλὸν καλόν ! Εἶναι ἐπίσης ὠραῖον ὅπως καὶ τὸ ὑποκόμης δὲ Γρανβάλ.

Ὁ Λαμβέρτος, καίτοι δυσηρεστημένος, ἀτενίσας τὸν Γεράρδον, ἐψιθύρισε.

— Πάντοτε ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ !

Ὁ δὲ Γεράρδος ἐπανελάβετο διὰ τοῦ αὐτοῦ παθητικῶς κωμικοῦ ὅφους :

— Πάντοτε.

— Ἀλλὰ τότε μήτηρ μου, εἰσθε καὶ ἡμεῖς κόμησα δὲ Μονβιρόν ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ἐγὼ, ὑποκόμησα δὲ Μονβιρόν ;

— Ἀναντιρρήτως.

Σκιρτῶσα δὲ δίκην ἐρίφου ἡ Ἀδελαΐς ἐκραύγαζε :

— Ὑποκόμησα δὲ Μονβιρόν ! ὑποκόμησα δὲ Μονβιρόν ! Μοῦ ἔρχεται ἐπιθυμία νὰ συντρίψω ὅλας τὰς πορσελάνας μας.

— Εἶναι πλήρης γοήτρου, ἡ κόρη σου.

— Νομίζεις, Γεράρδε ;

— Τότε, λοιπὸν, εὐγενέστατέ μου πατέρ, διατί δὲν μοὶ ἐλέγετε νὰ σᾶς ἀποκαλῶ, ὡς εἴχετε τὸ δικαίωμα, Κ. κόμητα δὲ Μονβιρόν ;

— Δὲν τὸ μαντεύεις ;

— Ὅχι.

— Πῶς ! σὺ ἡ τόσον ἀγχίνους καὶ τόσον εὐφυῆς ! Σκέφθητι.

— Όχι, δὲν θέλω νὰ σκεφθῶ, θέλω νὰ τὸ μάθω εὐθύς.

— Σκέφθητι νὰ τὸ εὕρης, ἄλλως τε δὲν θὰ τὸ μάθης.

— Ἀ! Θεέ μου! Θεέ μου! Εἶδε τις ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπεν ἡ Ἀδελαῖς κλαυθμυρίζουσα, ὑποκόμησαν δυστυχεστέραν ἐμοῦ;

Ἡ ἀποστροφή αὕτη τῆς Ἀδελαΐδος, ἥτις, μόλις πρὸ δύο λεπτῶν ἐξευγενισθεῖσα, ἐκηρύσσεται ἤδη ἡ δυστυχεστέρα τῆς γῆς ὑποκόμησα, ἐκίνησεν εἰς φαιδρότητα τοὺς τρεῖς ἀκροατὰς αὐτῆς, τὸν Λαμβέρτον πρὸ πάντων, τοῦ ὁποίου ἡ περίσκεψις καὶ ἡ δυσαρέσκεια δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνθέξωσι ἀπέναντι τῆς κολοσσιαίας καὶ ὀλίγον παιδικῆς ταύτης ἀφελείας.

Θέλων δὲ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν Ἀδελαΐδα ὅπως λύσῃ τὸ αἰνίγμα:

— Ἡ ὑπογραφή α Λαμβέρτος, κόμης δὲ Μονβιρόν, θὰ ἀρμόζει ὡραία κάτωθεν καταλόγου τινος ἐμπορευμάτων, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του. — Χάριν λόγου: — Ἄ! ἔλαβον παρὰ τοῦ Κ. Ἰακώβου ἢ Ἰωάννου, ἀπέναντι ἑξ ἐπιχρύσων κυμβίων καὶ μιᾶς σακχαροδόχης, ἐξήκοντα φράγκα καὶ ἐξήκοντα τρία ἑκατοστά.

α ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ, κόμης δὲ Μονβιρόν.

Ἡ Ἀδελαῖς συνεταράχθη ἐν τῇ ὑπερηφάνειᾳ αὐτῆς καὶ ἐτήρησε σιωπὴν, τῆς ὁποίας ὁ Λαμβέρτος ἐπωφεληθεὶς, ἐξηκολούθησε!

— Τέκνον μου, δὲν εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ σὲ εἰσάξω εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας λεπτομερείας; ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ σου ἔκρινεν ἄλλως . . .

— Ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ γάμου τῆς, διέκοψεν ἡ Κ. Λαμβέρτου ἡ ἀποκάλυψις αὕτη καθίστατο ἀναπόφευκτος. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δι' ἑτὴ ὀλόκληρα, ὅπως εὐχαριστήσω τοὺς ὑπολογισμούς σου, ὑπέφερα νὰ καταδικασθῶ εἰς ἐντελὴ ἀφάνειαν, εἰς οἰκτρὰν ταπείνωσιν . . .

— Ἀφάνειαν ὅμως δικαιολογημένην, συνετήν, ἀγαπητὴ μου Ἰουλίᾳ. Καὶ ἐν πρώτοις, δὲν ἔπρεπε νὰ μνησικαχῆς ἐναντίον μου διότι ἀπέκρυψα τὸν τοῦ κόμητος τίτλον μου ὑπὸ τὸ ἐνδυμα ἐργοστασιάρχου, ἀφοῦ βλέπεις ὅτι καὶ ὁ Γεράρδος, οὗτος ἐδῶ, ἔπραξε τὸ αὐτό. Ἐκρύψε, δηλ. ἐπίσης τὸν τοῦ Μαρκήσιου τίτλον του.

Νέα ἐκπληξίς τῆς Ἀδελαΐδος εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀποκάλυψιν.

— Καὶ ὑμεῖς εἰσθε Μαρκήσιος, κύριε Γεράρδε;

— Τί νὰ γίνῃ δεσποινίς;

— Μαρκήσιος!

— Παναγία μου! ναί. Οἱ ἐνδοξώτεροι ἄνδρες δὲν ἐπλάσθησαν βεβαίως ἄλλέως ἐμοῦ, προσέθετο ὁ Γεράρδος.

— Μαρκήσιος! . . . Ἀλλ' εἶναι ὄνειρον.

— Όχι, καλὴ μου Ἀδελαῖς, εἶναι πραγματικότης, τῆς ὁποίας ὀφείλομεν ἤδη νὰ σοὶ δώσωμεν ἐξηγήσεις, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις, βλέπων τὴν κόρην του τοσοῦτον εὐδαίμονα, εἶχεν ἤδη παύσει δυσαρεστούμενος διὰ τὴν ἀκριτομυθεῖαν τῆς συζύγου του. Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν, ἐγὼ, Λαμβέρτος δὲ Μονβιρόν, καὶ Γεράρδος δὲ Ρονσάκ, ὁ φίλος μου, ὁ κάλλιςτος φίλος μου, δὲν ἐφέραμεν ἐν τῷ μέσῳ ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, δικαίως ὑπερηφανευομένης διὰ τὸ παρελθόν της, εἰμὴ μικρὰν περιουσίαν, ἐλαττωθεῖσαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν μας προγόνων. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἶχομεν ἐξακουλουθήσῃ δαπανῶντες κληρονομίαν εὐτελεστάτην ἤδη, ὅτε ἡμέραν τινα, καθ' ἣν, ὡς συνήθως, συνεγευματίζομεν εἰς τὸ Καφενεῖον τῶν Παρισίων, μᾶς ἐπῆλθεν ἡ ιδέα νὰ διακοινώσωμεν πρὸς ἀλλήλους τὰ μέλλοντα σχέδιά μας. Δὲν μᾶς ὑπελείποντο πλέον εἰμὴ εἴκοσι μόλις χιλιάδες φράγκων. Νὰ ὑπηρετήσωμεν εἰς τὸν στρατὸν; . . . ἦτο πλέον ἀργὰ διὰ τὸν Γεράρδον, καὶ ἔτι μᾶλλον δι' ἐμὲ, ὅστις ἤμην καὶ νυμφευμένος. Τότε, ἠρχίσασμεν νὰ ἀριθμῶμεν, καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, ὅλους τοὺς ἐπισήμους ἱστορικοὺς οἴκους, διακριθέντας ἐν τε τῇ πολιτείᾳ καὶ τῷ στρατῷ, τῶν ὁποίων οἱ ἀπόγονοι ἐτίθεντο καθ' ἑκάστην ἐπὶ κεφαλῇ τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας: οἱ μὲν εἰς τὰς ἀτμοπλοϊκὰς ἐταιρίας, οἱ δὲ, εἰς τὰς ἐταιρίας τῶν σιδηροδρόμων. « Διατὶ νὰ μὴ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό; » « Ἀς πράξωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπως καὶ ἐκεῖνοι » ἀνεφωνήσαμεν πλήρης ἐλπίδων, ὁ Γεράρδος καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ, βλέποντες τὴν μετριότητα τῶν κεφαλαίων μας, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπηρετήσωμεν εἰμὴ ὡς ἀπλοὶ στρατιῶται εἰς τὸν ὑπὸ στραταρχῶν ἀπαρτιζόμενον τοῦτον βιομηχανικὸν στρατὸν, ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ κρύψωμεν κατ' ἀρχὰς τοὺς τίτλους ἡμῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ γραφείου μας. Διότι δὲν ἦτο πρέπον χρεοκωπεία τις νὰ κηλιδώσῃ μίαν ἡμέραν τὸν θυρεὸν ἡμῶν ἐν πλήρει ἐμποροδυστείᾳ. Ἐὰν ὅμως τὸν ἀντικείμενον, ὁ

Θεός συνέδραμε τὴν καλὴν μας θέλησιν, ἐὰν καθιστάμεθα ποτὲ πλούσιοι, τότε! ἠθέλαμεν ἀναλάβει τοὺς τίτλους ἡμῶν, καὶ ἠθέλομεν ἐξηκολουθήσει καλούμενοι, ἐγὼ μὲν, Κ. κόμης Λαμβέρτος δὲ Μονβιρόν, ὁ δὲ Γεράρδος, Κ. Μαρκήσιος δὲ Ῥονσάκ».

Ἡ Ἀδελαῖς ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τῆς γενεαλογικῆς ταύτης ἱστορίας τοῦ οἴκου της, διέκοψε τὸν Λαμβέρτον διὰ τῆς ἀκολούθου θριαμβευτικῆς ἐπιφωνήσεως:

— «Α! πατέρα μου, ἄριστα — θαυμάσια! κύριε Γεράρδε.

— «Ἄφες με νὰ τελειώσω, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος. Βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ μου, συνεστήσαμεν τὸ εὐρύχωρον τοῦτο τῆς πορσελάνης ἐργοστάσιον, ὅπερ εὐωδῶθη πέραν τῶν ἐλπίδων μας Κρίνον μας ἤδη. Ἀπὸ τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐξήρτατο νὰ ἡμεθα εὐπατρίδαι πένητες, βάρος τῆς κοινωνίας καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ἐγείναμεν ὅμως πλούσιοι ἐργοστασιάρχαι, ἐντιμοὶ βιομήχανοι. Ἴδου, κόρη μου, ἡ ἱστορία τοῦ Γεράρδου καὶ ἐμοῦ.

— Καὶ ἡ κόρη σας, εἶπεν ἡ Ἀδελαῖς, τὴν εὕρισκει θαυμασίαν.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσθε, εἶπεν ὁ Γεράρδος, νὰ μὴ κληθῆτε παραχρῆμα Μαρκησία δὲ Ῥονσάκ, μέχρις εὐνοϊκοτέρων περιστάσεων; Θέλετε . . .

— Θέλω νὰ ἦμαι εὐτυχὴς παραχρῆμα ἰδου ἡ γνώμη μου, κύριε Γεράρδε.

— Εἶναι ταῦτόν ὡς νὰ σοὶ λέγῃ, ὑπέλαβεν ὁ Λαμβέρτος, ὅτι συμμερίζεται πληρέστατα τὴν γνώμην σου.

— Σὺ λέγῃς προσέτι, ὅτι ἐπειδὴ ἤδη ἔχω νὰ κάμω μὲ δύο εὐπατρίδας, δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην τοῦ γραμματίου τούτου.» Καὶ ἔσχισε τὸ γραμματίον δι' οὗ ὁ Λαμβέρτος ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐπανέλθῃ ἐνὸς τεσσάρων ἡμερῶν «Ὁ λόγος αὐτῶν μὲ ἀρκεῖ».

— Καὶ πιστεύεις λοιπὸν, τάλαινα, ὅτι ὁ λόγος ἐνὸς ἐμποροῦ εἶναι κατώτερος τοῦ λόγου ἐνὸς εὐπατρίδου;

— Πατέρα μου, ἐκτιμῶ ἐπίσης τὸν λόγον ἀμφοτέρων· ἀλλ' ὁ μὲν ἔμπορος τηρεῖ πιστῶς ὅ,τι ὑπογράφει, ὁ δὲ εὐπατρίδης ὅ,τι ὑπόσχεται. Εἶναι δύο τύποι διάφοροι· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ αὐτή.

Ὁ Λαμβέρτος, γοητευθεὶς, ἠσπάσθη πολ-
λάκις τὴν Ἀδελαῖδα, καὶ ὡς εὐπατρίδης, καὶ ὡς ἔμπορος, καὶ ὡς πατὴρ πρὸ πάντων,

Ἡ δὲ Κ. Λαμβέρτου, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐτήρει σιωπὴν ἄκραν, θεωρήσασα εὐλογον νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν τῆς ταύτης μετὰ τὴν τελείαν διακοίνωσιν τῶν ἀπορρήτων τοῦ Λαμβέρτου πρὸς τὴν κόρην του, ὑπέλαβεν ὡς ἐξῆς:

— «Ἦδη ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου . . .

— Πῶς . . . ἀγαθὴ μου φίλη! ἔσπευσεν νὰ εἴπῃ ὁ Λαμβέρτος.

— Κυρία . . . τὴν περιμένομεν, προσέθετο ὁ Γεράρδος.

— Λοιπὸν! ὑπέλαβεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, φρονῶ, ἐναντίον τῆς γνώμης ὧν, ὅτι πρέπει νὰ ὠφεληθῆτε τῆς παρούσας ἰστορίας ἤδη περιστάσεως, ὅπως ἀναλάβετε τὴν ἀνθήκουσάν ὑμῖν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν. Ὁ γάμος τῆς Ἀδελαῖδος σᾶς προσφέρει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως κηρύξητε καὶ ὑποδείξητε τοὺς τίτλους σας, τοὺς ὁποίους θὰ δύναμεθα ἀκολουθῶς, ἐγὼ τε καὶ ἡ κόρη μου, νὰ φέρωμεν δημοσίᾳ.

Ἡ ἤδη ἐκφρασθεῖσα δυσἀρέσκεια τοῦ Λαμβέρτου ἐξεγράφη ἐκ νέου εἰς τὴν ἐξῆς ἀπότομον πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἀπάντησιν.

— Δι' ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιθυμεῖς, φιλτάτη Ιουλίᾳ . . .

— Καὶ πάντοτε τὸ ἐπεθύμησα.

— Δὲν εἶναι πιστεύω εἰσέτι ὁ κατάλληλος καιρὸς.

Ὁ δὲ Γεράρδος ὑποστηρίζων τὴν γνώμην τοῦ φίλου του

— Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ φρονῶ . . . εἶπε.

— Ἐὰν πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ ἐλευθέρως, δὲν σᾶς κρύπτω, κύριε Γεράρδε, ὅτι εἶναι καὶ τοῦτο εἰς τῶν ὅρων ἐφ' οἷς σᾶς δίδω τὴν κόρην μου.

— Θεέ μου, κυρία, ἄς ἀποφασίσῃ ὁ Λαμβέρτος, καὶ ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, θέλω συμμορφωθῇ πληρέστατα . . .

— Καὶ ἐγὼ, θὰ σὲ παρακαλέσω, φιλτάτη μου, νὰ περιμείνης νὰ συμβουλευθῶ πρῶτον τὸν θεῖόν μου, ὅπως παραδεχθῶ τὴν γνώμην σου.

(Ἐπεται συνέχεια)